

каха сърдито и се хукнаха да го прѣслѣдватъ.

А що мислите направи храбриятъ Ганьо? Всѣки, вѣрвамъ, ще се досѣти, като разгледа внимателно картинката: едвамъ свари да хвърли на земята тѣпанчето и да се покатери бърже-бърже на близкостоящата стълба.

Като се покачи на високо, забрави страха и взе да се пери на гжскитѣ, като казваше: „Стигнете ме де“!

Макаръ да ги ядосваше отъ стълбата, ала пакъ не смѣеше да слѣзе долу, за да ги разгони и да отиде при Петърча въ къщи.

— Лельо! Петърчо! скоро елате, че съмъ ви дошелъ на гости, викаше Ганьо отъ стълбата, колкото го гласъ държи.

Най-послѣ Петърчо го чу и излѣзе, та го избави отъ гжскитѣ.

Разходка по морето.

Тъмно е навредъ. Прѣдъ насъ е широко и гладко море. Подухва лекъ вѣтрецъ и тихо милва нашитѣ лица. По морето лаятъ на талази тъмно-синкави вълни. Достигатъ брѣга и съ лекъ шумъ се разбиватъ на безбройно много капки, които тѣй жадно поглѣща самото море...

И колко хубаво, колко приятно е да гледашъ туй леко вълнуваще се море! То ни гледа, привлича и сѣкашъ ни кани да се хлѣзнемъ по неговитѣ вълни!